

Corredora

Direcció: Laura García Alonso **Guió:** Laura García Alonso, Pol Cortecans **País:** Espanya
Durada: 96 min **Any:** 2026 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Alba Sáez, Alex Brendemühl, Marina Salas, Marta Bessa... **Música:** Susana Hernández 'Ylia' **Fotografia:** Gina Ferrer
Distribuïdora: Elástica Films **Estrena a Espanya:** 29/05/2026
Pendent de qualificació
Versió original en català

SINOPSI

La Cris, una corredora d'elit, pateix un brot psicòtic que l'obliga a allunyar-se de l'alta competició. No tothom al seu voltant podrà o sabrà com ajudar-la, però la Natàlia, la seva germana, serà el seu refugi per acceptar la seva condició i redefinir el seu ritme de vida. (gencat.cat)

CRÍTICA

La solitud de la corredora

Cristina Vidal (Alba Sáez) té per davant **una prometedora carrera com a atleta d'elit**. La seva vida en un Centre d'Alt Rendiment (CAR) es divideix entre dures sessions d'entrenament, rutines alimentàries i acadèmiques perfectament pautades i contactes esporàdics amb els seus familiars més propers; és a dir, el seu pare (Àlex Brendemühl) i la seva germana Natàlia (Marina Salas).

Ara bé, i malgrat la frase anterior, a **Corredora** (2026), la debutant **Laura García Alonso** evita arrelar-se en el psicologisme i abans que reduir la seva pel·lícula a esquema simple de causa i conseqüència ens convida a experimentar **el tortuós camí cap a l'autoconeixement** que transitarà la protagonista.

La pel·lícula **apunta a la insània de l'alta competició** i posa en evidència determinats axiomes mil i una vegades esbombats pels teòlegs de l'èxit -només cal veure la conversa amb el seu antic entrenador, que afirma que ja no podrà tornar a tutelar-la després del seu atac perquè "no podrà exigir-li tant"- però això no és l'important.

L'interessant d'aquesta òpera primera és la seva provada voluntat per escapar de la narrativa del triomf associada a l'èpica esportiva i proposar un relat sobre la comprensió que s'alci sobre **la bonica i tensa relació que s'estableix entre les dues germanes**, ja que la Cristina se'n va a viure amb la Natàlia després de sortir de l'hospital.

El guió de la mateixa García Alonso i Pol Cortecans no esquiva els passatges delicats ni atenua la gravetat de la situació, però apel·la a una empatia que va més enllà de la lògica mèdica: la Natàlia acompanyarà la Cristina a una cita atlètica que sap que és decisiva per a ella, encara que no sàpiga bé què li passa ni si el que fa és correcte (els doctors li diuen que amb la medicació, l'alta competició queda totalment prohibida). **Un acte d'amor pur, sense judicis ni contrapartides.**

Alba Saéz i Marina Salas són capaces de modular amb molta delicadesa les complexes dinàmiques emocionals que flueixen entre elles, i García Alonso opta per **aplicar la contenció en seqüències clau** que molt fàcilment es podrien haver desviat cap al terreny del drama més sentit.

Tot i que és cert que en la seva part central la planificació pateix una certa monotonia, la directora madrilenya demostra estar en possessió d'una mirada personal –la manera com filma l'habitació en la seqüència que canviarà el destí de la Cristina–, tal com s'observa en **un acte final capaç de convocar l'angoixa de l'espectador** a través del disseny de so i unes eleccions visuals que respecten el ritme inherent al mig fons sense desatendre les tribulacions de l'atleta.

Un desenllaç en què el triomf esportiu no suposa l'avantsala de l'èxit professional sinó la presa de consciència de les pròpies limitacions. Perquè **de vegades superar els teus límits pot portar greus conseqüències**, cosa que convindria explicar a uns quants gurus.

Enric Alberó – elespanol.com

https://www.lespanol.com/el-cultural/cine/20260309/plomizo-remake-querida-senorita-producido-javis-no-deja-huella-festival-malaga/1003744161134_0.html